

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci žalobce **MERCATO PREZZO s.r.o.** se sídlem Ostrava, Havlíčkovo nábreží 38, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2014 č.j. 43274-2/2014-900000-302, ve věci povolení k jednorázovému přijetí vybraných výrobků,

t a k t o :

I. Řízení žalobce proti žalovanému, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2014 č.j. 43114-2/2014-900000-302, ve věci povolení k provozování daňového skladu, vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 22 Af 129/2014, se **spojuje** ke společnému projednání a rozhodnutí.

II. Spojené řízení **bude** nadále vedeno pod sp. zn. 22 Af 128/2014.

III. Žaloby se **zamítají**.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**A.**

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2014 č.j. 43274-2/2014-900000-302, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 27.6.2014, jímž celní úřad nevyhověl návrhu na vydání povolení jednorázově přijmout vybrané výrobky podle § 23 zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“) – 90 000 ks tabákových výrobků, doutníků SUPER SOFT. Celní úřad návrhu nevyhověl s odůvodněním, že vybraný výrobek, definovaný žalobcem jako doutník, nesplňuje kritéria doutníku ve smyslu předmětu daně z tabákových výrobků, čímž nebyly splněny podmínky k provozování daňového skladu.

B.

Krajský soud zjistil, že u zdejšího soudu je dosud samostatně pod sp. zn. 22 Af 129/2014 vedeno řízení téhož žalobce proti témuž žalovanému, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z téhož dne č.j. 43114-2/2014-900000-302, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí celního úřadu ze dne 26.6.2014, jímž celní úřad nevyhověl návrhu na vydání povolení k provozování daňového skladu k umístění cca. 2 000 000 ks tabákových výrobků, doutníků SUPER SOFT. Celní úřad návrhu nevyhověl s odůvodněním, že vybraný výrobek, definovaný žalobcem jako doutník, nesplňuje kritéria doutníku ve smyslu předmětu daně z tabákových výrobků, čímž nebyly splněny podmínky k provozování daňového skladu.

Jedná se o řízení mezi týmiž účastníky, která spolu skutkově souvisejí, přičemž žalobce uplatňuje proti oběma napadeným rozhodnutím tytéž žalobní body a argumentace žalovaného v napadených rozhodnutích je také totožná. Proto soud tato řízení podle § 39 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), spojil ke společnému projednání a rozhodnutí. Současně určil, že spojené řízení bude vedeno pod původní nižší spisovou značkou.

C.

Žalobce namítá, že:

- 1) Žalobce se po celé řízení domáhá provedení důkazu ohledáním předmětného výrobku, aby vyvrátil nepravdivé a nesprávné závěry celně technické laboratoře (dále jen „CTL“), tento jeho důkazní návrh byl fakticky vypořádán až v napadených rozhodnutích žalovaného, přičemž žalobci tak nebyly nikdy předestřeny důvody prvostupňového rozhodnutí celního úřadu a žalobce nebyl ani v průběhu odvolacího řízení seznámen s podklady pro rozhodnutí (resp. se závěry žalovaného), aby se k nim mohl žalobce vyjádřit. Tím dle žalobce došlo k zatížení napadených rozhodnutí natolik intenzivní vadou, která je činí nezákonnými, neboť bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36

- odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „LZPS“);
- 2) předmětné výrobky obsahují „*trhanou tabákovou náplň*“, když je zřejmé, že náplň je tvořena trhanými kousky tabáku. Zde se žalobce odkazuje na gramatický a logický výklad ust. § 101 odst. 3 písm. b) bodu 2. ZSD. Pro náležité posouzení věci je podle žalobce zcela irrelevantní postup CTL, při němž byla z předmětných výrobků vyňata náplň (čímž CTL sama pozměnila charakter výrobku), proveden sítový rozbor náplně a náplň izolovaně posouzena jako tabákový odpad;
 - 3) žalobce závěry CTL zpochybňuje – proto mělo být provedeno ohledání předmětných výrobků celními orgány;
 - 4) žalobce rozporuje tvrzení, že předmětný výrobek neobsahuje krycí list – je tu list v obvyklé barvě výrobku z rekonstituovaného tabáku, který kryje celý výrobek, čímž je požadavek na krycí list ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) bodu 2. ZSD naplněn;
 - 5) pokud žalovaný připouští pochybení celního úřadu co do tvrzení stran absence krycího listu, neosvětluje z toho plynoucí skutkové, resp. právní závěry;
 - 6) pokud žalovaný v napadených rozhodnutích uvádí, že předmětné výrobky nemají chuť a aroma typické pro doutník, nijak to nesouvisí se zákonnými kritérii pro podřazení konkrétního výrobku pod příslušnou kategorii. Tvrzení celního úřadu zde má pouze charakter subjektivního vjemu jednotlivce, který nelze nikterak doložit či přezkoumat;
 - 7) pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí obhájí závěr, že předmětný výrobek nesplňuje s ohledem na své vlastnosti očekávání běžného spotřebitele doutníků, neboť očekávání takového spotřebitele nemůže splňovat výrobek, jehož tabáková náplň při kouření z výrobku samovolně vypadává nebo ulpívá v ústech, jedná se opět o zásadně subjektivní hodnocení individualizované ve vztahu ke konkrétnímu posuzovateli. Takový postup je podle žalobce v rozporu s ústavními kautelami právní jistoty a legitimního očekávání, zaručenými již čl. 1 Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“). Individuální vjemy totiž nemohou podle žalobce být „*přezkoumatelně relevantní*“ pro posouzení sporu. Posuzované výrobky totiž mohou naplnit očekávání běžných spotřebitelů, tj. jednotlivců odlišných od pracovníků CTL – nalézací řízení neposkytuje podklady pro závěr, že neexistují běžní spotřebitelé, kterým vlastnosti předmětného výrobku pro kouření jako doutníky více než vyhovují;
 - 8) stran zákonné hypotézy „*očekávání běžného spotřebitele*“ žalobce navrhuje postup dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť tato hypotéza obecně vyvolává situace, kdy lze dosahovat stanovení daně v konkrétní výši jen na základě diskrečního uvážení bez opory v pozitivním právu, což je podle žalobce v rozporu s čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 1, 5 LZPS;
 - 9) pokud žalovaný obhájí závěr, že předmětné výrobky se jako doutníky nekouří, nemění to ničeho na závěru, že vzorek bez jakýchkoli úprav kouřit lze;
 - 10) byla porušena zásada dvouinstančnosti, kdy celní úřad rezignoval na svou povinnost zjistit skutkový stav co nejúplněji a realizovat řádné dokazování, když vyčkával na posouzení věci samotným žalovaným (byť prostřednictvím jeho vlastní organizační složky – CTL);
 - 11) pokud žalovaný odmítl provést k důkazu závaznou informaci o sazebním zařazení zboží ze dne 24.5.2013 zn. PL-WIT-2013-00939, je sice třeba odlišovat celní řízení od daňového. Celní orgány obou stupňů však nepředestřely relevantní zákonně získané skutečnosti či poznatky o tom, že by závěr polských

celních orgánů o tom, že předmětné výrobky SUPER SOFT jsou doutníky, byl nesprávný. Žalobce ji naopak považuje za dokument vydaný polskými celními orgány v rámci jejich pravomocí, tj. za veřejnou listinu. Žalobce má za to, že v právním státě je vyloučeno, aby tato listina byla vyloučena z dokazování jen proto, že ji předkládá jiná osoba, než které byla vydána. Současně považuje za vyloučené, aby tentýž výrobek byl v celním řízení posouzen jako doutník, zatímco v daňovém řízení nikoli;

- 12) podobě žalobce rozporuje odmítnutí jeho argumentace spočívající v tom, že obdobné výrobky (např. doutníky ZERA) jsou i českými orgány (Celní úřad pro Jihočeský kraj, rozhodnutí ze dne 5.12.2013 č.j. 63451-6/2013-520000-11) aprobovány jako doutníky ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) ZSD. Doutníky ZERA jsou totiž podle žalobce v rozhodných vlastnostech zcela shodné s výrobky SUPER SOFT.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Odkazuje na argumentaci obsaženou v napadených rozhodnutích, kterou částečně opakuje. Vzhledem k tomu, že krajský soud se bude argumentací obsaženou v napadených rozhodnutích pro přehlednost zabývat u posouzení každého konkrétního žalobního bodu zvlášť, kde bude její podstatné části i rekapitulovat, je nadbytečné tuto argumentaci v celé její obsáhlosti opakovat i na tomto místě.

D.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

E.

Krajský soud předně konstatuje, že žalobce v převážné části žaloby, bez reálné reakce na úvahy a závěry žalovaného obsažené v napadených rozhodnutích, opakuje prakticky doslova (převzetím za použití metody Ctrl+C & Ctrl+V) své odvolací námitky. Takto vymezené žalobní námitky se pohybují na samé hranici přípustnosti žalobních bodů, neboť obsahem žalobního bodu má být podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. argumentace, ze které žalobce dovozuje nezákonnost napadeného, tj. odvolacího, rozhodnutí.

F.

Předně považuje krajský soud za nutné vypořádat části žalobních bodů 1), 5) a 10), podle nichž napadené rozhodnutí nemůže obstát již jen proto, že žalovaný svou činností nahradil činnost prvostupňového celního úřadu, který na své povinnosti rezignoval, příp. porušil procesní práva žalobce.

Zde je třeba konstatovat, že daňové řízení probíhá podle zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“). Ten v odvolacím řízení odvolacímu orgánu v § 116 odst. 1 neumožňuje prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit orgánu I. stupně k dalšímu řízení (na rozdíl např. od § 90 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění). Tyto závěry přijala

soudní praxe již na půdorysu dřívější procesněprávní úpravy obsažené v zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) (srov. zejm. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009 č.j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz), přičemž tato úprava zůstala účinností d.ř. nezměněna a dosavadní závěry k této otázce jsou plně aplikovatelné i na půdorysu d.ř. (k tomu viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2016 č.j. 4 Afs 74/2016-46, www.nssoud.cz, bod [21] odůvodnění).

V daňovém řízení je proto na odvolacím orgánu, aby veškerá pochybení správce daně I. stupně napravil v odvolacím řízení, k tomu ho výslovně zmocňuje i zákonná úprava v § 92 odst. 1 d.ř.: „*V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení (...)*“.

Námítky o porušení zásady dvouinstančnosti, vycházející toliko z toho, že k některým otázkám zaujal celní úřad nesprávný postoj či stanovisko, příp. z toho, že celní úřad porušil procesní práva žalobce, a tyto nedostatky byly odstraněny až vlastní činností žalovaného jako odvolacího orgánu, proto nemohou být při přezkumu rozhodnutí vzešlých z řízení vedených podle d.ř. shledány důvodnými.

G.

Dovozuje-li žalobce dále porušení zásady dvouinstančnosti z toho, že stěžejní dokazování provedla CTL jako organizační složka žalovaného [žalobní bod 10]), krajský soud i na tomto místě konstatuje, že k postavení CTL se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně vyjádřily.

Za výsledek úvah a dílčích závěrů k této otázce lze považovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2007 č.j. 1 Afs 42/2007-55, Sb. NSS č. 1493/2008, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že skutečnost, že CTL jsou součástí organizační struktury celní správy, sama o sobě nesnižuje důkazní hodnotu posudků jimi vypracovaných. Smyslem zřízení sítě CTL je právě zajišťování odborných analýz pro účely celního řízení. Podstatné tedy je, že CTL je odborným pracovištěm náležitě technicky a personálně vybaveným k provedení potřebných analýz, o čemž svědčí získání příslušné akreditace. Pokud v celním řízení vznikne potřeba získání určitých odborných poznatků, je nezbytné, aby provedení potřebných analýz a vypracování znaleckého posudku zajistily celní orgány pomocí k tomu náležitě odborně způsobilých a vybavených pracovišť. Těmi mohou být organizační útvary celních orgánů, splňují-li uvedené požadavky, nebo i jiné subjekty, rovněž za podmínky splnění uvedených požadavků.

S těmito závěry se podepsaný soud plně ztotožňuje a ve své rozhodovací praxi se jimi řídí (srov. např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 25.3.2014 č.j. 78 Ad 19/2012-26, www.nssoud.cz), a ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu se od nich odchýlit.

Krajský soud proto uzavírá, že posudek CTL zpracovaný v této věci byl řádným důkazním prostředkem a pokud byl v řízení k důkazu proveden, pak se – bez ohledu na zařazení CTL do organizační struktury celní správy – nejedná o porušení zásady dvouinstančnosti.

H.

Namítá-li ovšem žalobce, že se nejedná o důkaz, který by nebylo možno zpochybnit důkazem jiným [žalobní body 1) a 3)], je mu třeba přisvědčit.

Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozsudku ze dne 24.10.2007 č.j. 1 Afs 42/2007-55, Sb. NSS č. 1493/2008, www.nssoud.cz, také zdůraznil, že posudky vypracované CTL nemohou celní orgány považovat za důkazní prostředky vyšší důkazní síly než posudky jiných znalců v daném oboru, a to ani v případě, kdy posudky těchto jiných znalců předloží v celním řízení dovozce k prokázání skutečností uvedených v celní deklaraci (složení dovezeného zboží a z toho vyplývající sazební zařazení) ve smyslu § 31 odst. 9 ZSDP. Posudek vypracovaný celně technickou laboratoří je tedy jen jedním z možných důkazů, přičemž i výsledky takové analýzy mohou být jinými důkazními prostředky – posudky jiných znalců - zpochybněny.

Krajský soud současně nepovažuje za nutné, aby důkazním prostředkem, jímž by mohl být zpochybněn závěr posudku CTL, musel být nutně znalecký posudek. Zdejší soud zastává dlouhodobě a neměnně názor, že lze-li závěry posudku CTL či znaleckého posudku zpochybnit i důkazem jiným, není jediného důvodu takový důkaz odmítat jen proto, že není znaleckým posudkem. Proto již při svém dřívějším rozhodování např. připustil zvrácení závěrů znaleckých posudků o nemožnosti kouřit tabákový výrobek vykouřením takového výrobku v rámci dokazování (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4.6.2008 č.j. 22 Ca 53/2007-50, Sb. NSS č. 1801/2009), kdy tento postup zdejšího soudu byl aprobován i Nejvyšším správním soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2010 č.j. 1 Afs 71/2009-113, Sb. NSS č. 2313/2011, www.nssoud.cz).

Jakkoli je třeba v tomto smyslu korigovat názor žalovaného vyslovený v napadených rozhodnutích: „*provedení důkazu prostým ohledáním věci nemůže vnést nové či jinak důležité skutečnosti do principiálního sporu (...), když výsledky analýzy a závěry CTL, obsažené v protokolu, jsou nepochybně průkazné a na základě v řízení dostupných podkladů nevyvratitelné*“ a vyslovit, že takto vysloveným závěrem žalovaný prohlásil posudek CTL za naprosto nezvratný důkaz, což je v rozporu s pravidly hodnocení důkazů a shora uvedenými závěry judikatury, je třeba se zabývat otázkou, zda toto dílčí procesní pochybení žalovaného mělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Jen v takovém případě by totiž soud mohl přistoupit ke zrušení napadených rozhodnutí (srov. § 76 odst. 1 s.ř.s. a contrario).

Žalovaný se však na str. 11 napadených rozhodnutí s tímto důkazním návrhem vypořádává znovu. Uvádí – byť stručně – že žalobce při vznesení tohoto důkazního návrhu nespécifikoval, jak si takové ohledání vlastně představuje ve vztahu k jeho výsledku a vyvrácení závěrů provedených CTL.

Rozhodujícím zjištěním převzatým z posudku CTL bylo pro žalovaného a je i pro krajský soud [viz níže k vypořádání žalobních bodů 2) a 7)], že náplň při kouření z výrobku samovolně vypadává nebo ulpívá v ústech, přičemž se nemůže jednat

o „*trhanou tabákovou náplň*“, neboť obsahuje tabákové částice o frakci menší než 6,35 mm.

Tato zjištění ovšem žalovaný po celou dobu daňového řízení nerozporoval a nečiní tak ani v řízení před soudem. Právě toto zjištění – zcela zásadní pro posouzení věci – žalobce nehodlal ani neprovedeným ohledáním výrobku zpochybňovat.

Navrhovaný důkaz tedy neměl sloužit k vyvrácení závěru, že náplň při kouření z výrobku samovolně vypadává nebo ulpívá v ústech ani k vyvrácení závěru, že náplň obsahuje tabákové částice o frakci menší než 6,35 mm. Proto krajský soud uzavírá, že provedení tohoto důkazu by na skutkovém stavu potřebném pro objasnění věci nemohl ničeho změnit.

Jakkoli tedy žalovaný při hodnocení tohoto navrženého důkazu pochybil, toto jeho dílčí pochybení nemělo vliv na zákonnost výroků napadených rozhodnutí, a proto nemůže soud vést k jejich zrušení.

I.

Převzetí odvolacích námitek metodou Ctrl+C & Ctrl+V obzvláště vyniká u žalobních bodů 4) a 6), jimiž žalobce:

- 4) zpochybňuje závěry celního úřadu jako prvostupňového orgánu o tom, že výrobek neobsahuje krycí list, a
- 6) má za to, že chuť a aroma nijak nesouvisí se zákonnými kritérii pro podřazení konkrétního výrobku pod příslušnou kategorii.

Žalobce tím totiž nikterak nenapadá závěry žalovaného vyslové v napadených rozhodnutích, naopak se ocitá s nimi v souladu.

Žalovaný totiž v napadených rozhodnutích při vypořádání totožných odvolacích námitek výslovně uvedl:

- 4) předmětné tabákové výrobky SUPER SOFT neobsahují krycí a vázací list, ale absentuje vázací list a *obsahují pouze krycí list* (str. 7 dole obou napadených rozhodnutí), a
- 6) opět není GRČ jasné, jakým způsobem má právní úprava dopad na chuť a aroma předmětných tabákových výrobků (str. 8, třetí odstavec, obou napadených rozhodnutí).

Krajský soud uzavírá, že žalobce nebyl nikterak napadenými rozhodnutími dotčen na svých právech (§ 65 s.ř.s.), pokud se žalovaný s žalobcovými názory ztotožnil. Žalobní body 4) a 6) byly proto vyhodnoceny podepsaným soudem jako nedůvodné.

Pokud v této souvislosti žalobce učinil předmětem žalobního bodu 5), že pokud žalovaný připustil pochybení celního úřadu co do absence krycího listu, neosvětlil však z toho plynoucí skutkové a právní závěry, je třeba konstatovat, že skutkový závěr z toho plynoucí v napadených rozhodnutích obsažen je – je jím závěr o tom, že krycí list předmětné výrobky mají (viz výše).

Co do právního závěru napadená rozhodnutí žádnou podrobnou a vyčerpávající úvahou na dané téma neoplývají. Je tomu ovšem jen proto, že z uvedeného pochybení celního úřadu žádné právní závěry nevyplývají.

Jak již bylo uvedeno, pro právní závěr je rozhodujícím skutkový závěr o tom, že náplň při kouření z výrobku samovolně vypadává nebo ulpívá v ústech a zda se s ohledem na to, že náplň obsahuje částice menší než 6,35 mm může vůbec jednat o *trhanou tabákovou náplň*. Jak bude podrobně rozebráno níže [při vypořádání žalobních bodů 2) a 7)], na právní závěry vyplývající z tohoto skutkového zjištění nemůže mít závěr o přítomnosti krycího listu vůbec žádný vliv.

Ani žalobní bod 5) proto nelze označit jako důvodný.

J.

Má-li žalobce za to [žalobní bod 2)], že CTL de facto znehodnotila předmětný výrobek, pokud za účelem analýzy náplně tuto náplň z výrobku vyjmula (opět v žalobě beze změny převzato z odvolání), nezbývá krajskému soudu než se plně ztotožnit s vypořádáním této námitky žalovaným v napadených rozhodnutích (str. 10, čtvrtý odstavec): „*GŘC není jasné, jakým jiným způsobem by bylo možné provést síťový rozbor náplně předmětných tabákových výrobků, aniž by byla tato vyjmuta z těla tohoto výrobku.*“

K uvedenému lze toliko dodat, že metoda provedení síťového rozboru náplně, aniž by tato opustila krycí list, není známa ani krajskému soudu a ani žalobce takovou metodu nepopisuje v žalobě či v jakémkoli jiném svém podání.

Ve zbylé části žalobního bodu 2) žalobce namítá, že náplň předmětných výrobků musí být *trhanou tabákovou náplní*, pokud vznikla trháním tabáku.

Předem je nutno konstatovat, že pojem „*trhaná tabáková směs*“ není nikde v právním řádu České republiky výslovně definován. Jedná se tedy o neurčitý právní pojem, který je třeba vykládat pomocí všech výkladových metod v právu přípustných.

Žalobce preferuje toliko výklad jazykový, kdy má za to, že vznikla-li náplň trháním, je *trhaná*, a má-li svůj původ v tabáku, je *tabáková* (o tom, že se jedná o *náplň*, nejsou strany ve sporu).

Zde je třeba připomenout, že jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se zákonu. Jazykový výklad může v zásadě sloužit toliko k prvotnímu uchopení příslušné normy právního předpisu, nikoli však k porozumění jeho smyslu a účelu; tu slouží řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd. Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity (srov. nález pléna Ústavního soudu ze dne 17.12.1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/97, N 163/9 SbNU 399; č. 30/1998 Sb., nalus.usoud.cz, či nález Ústavního soudu ze dne 16.1.2013 sp. zn. I. ÚS 46/12, N 14/68 SbNU 201, nalus.usoud.cz).

Krajský soud proto zjišťoval úmysl historického zákonodárce, který tu byl při přijímání předmětné právní úpravy – co chtěl zákonodárce zavedením pojmu *trhaná tabáková směs* docílit.

Krajský soud zjistil, že uvedený pojem byl do ZSD zaveden novelizačním zákonem č. 95/2011 Sb., kdy text novelizovaného § 101 ZSD byl doslovně převzat z čl. 3 Směrnice č. 2010/12/EU, kterým byl novelizován čl. 3 Směrnice č. 95/59/ES, o daních jiných než daních z obratu, které ovlivňují spotřebu tabákových výrobků.

Účelem Směrnice č. 2010/12/EU je podle bodu 14. preambule m.j. aby s určitým druhem doutníku, který je v mnoha ohledech podobný cigaretě, bylo pro účely spotřební daně zacházeno jako s cigaretou, a aby byl jasně definován tabákový odpad.

Tomu odpovídá i úmysl českého zákonodárce vyjádřený v důvodové zprávě k zák. č. 95/2011 Sb. (sněmovní tisk č. 115, Poslanecká sněmovna, 6. volební období, 2010 – 2013, www.psp.cz): *„V souladu se směrnicí se zavádí nová definice pojmu doutník a cigarillos, a to zejména z důvodu zabránění zneužití tabákových výrobků a tím i zneužití hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Nová definice by měla umožnit jednoznačné a přesné zařazení těchto a nových výrobků uváděných na trh. V České republice se vyskytovaly na trhu výrobky zařazované do kategorie doutníky a cigarillos, jejichž vlastnosti však nesplňovaly očekávání a komfort běžného spotřebitele. Kouření takových výrobků bylo možné jen se značným úsilím, n á p l ň se u v o l ň o v a l a a výrobek zhasínal, což bylo způsobeno zejména tím, že jako náplň bylo užito tabákového odpadu, příp. řezaného tabáku pro ruční výrobu. Je-li takový tabák v doutnících a cigarillos používán, tak rozhodně nezaručí kvalitu a komfort spotřebitele, ale umožní obcházení spotřební daně, neboť spotřební daň z tabáku ke kouření je významně vyšší než spotřební daň z doutníků a cigarillos. V rámci tabákových výrobků patří doutníky a cigarillos do skupiny kvalitnějších a luxusnějších výrobků s vyšší pracností při výrobě, proto se oprávněně předpokládá, že právě splnění podmínky možnosti kouřit tyto výrobky v nezměněném stavu bez omezení očekávaného komfortu spotřebitele, zaručí správné zařazení konkrétního výrobku do kategorie doutníky a cigarillos, případně tabák ke kouření.*

Doutníky a cigarillos se rozumí pouze takové tabákové výrobky, které se kouří v tom stavu, formě či podobě, ve které byly zakoupeny. V žádném případě nejsou určeny k další manipulaci nebo úpravě, jakou je například jejich rozebrání a poté ruční balení cigaret z tabáku, ze kterého byly vyrobeny. Pokud by výrobky jinak odpovídající doutníku či cigarillos nebylo možné kouřit tak, aby uspokojily běžného kuřáka doutníků a cigarillos tj. rozpadaly by se, v y p a d á v a l a b y n á p l ň, zhasínaly by apod., n e s p a d a l y b y d o k a t e g o r i e d o u t n í k y a cigarillos.“

Uvedené není ani v rozporu s judikatorními závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2014 č.j. 8 Afs 17/2013-179, Sb. NSS č. 3326/2016, www.nssoud.cz, v němž sice kasační soud vykládal zejména pojem „kouří se jako takové“ [viz níže u vypořádání žalobního bodu 9)], uvedl však současně též, že: *„je zřejmé, že citovaná ustanovení obsahují požadavek určité*

kvality kouření doutníků. Ve srovnání se shora uvedenými ustanoveními rozhodnými pro posuzovanou věc je tím spíše patrné, že dřívější právní úprava neobsahovala žádný obdobný požadavek a tzv. materiální znak spočíval pouze v požadavku způsobilosti doutníků být kouřeny jako takové, v daném, nezměněném stavu. Lze usuzovat, že novelizace směrnice 95/59/ES a zákona o spotřebních daních byly přijaty z důvodu zabránění zneužití tabákových výrobků, jinými slovy proto, aby jako doutníky byly zdaněny pouze takové tabákové výrobky, které mají kvalitu splňující očekávání a komfort běžného spotřebitele.“

Krajský soud proto uzavírá, že účelem a smyslem novelizace ust. § 101 ZSD bylo odlišit náplň doutníků od tabákového odpadu tak, aby náplň doutníků z těchto výrobků m.j. nevypadávala.

Za této situace bylo na celních orgánech, zejm. na žalovaném, aby ve světle tohoto účelu a smyslu zákonné úpravy vyložil neurčitý právní pojem *trhaná tabáková směs* užitý v § 101 odst. 3 písm. b) bodě 2. ZSD po novelizaci provedené zákonem č. 94/2011 Sb.

Tomuto požadavku žalovaný dostál, pokud na str. 6 – 7 napadených rozhodnutí podrobně popisuje způsob výroby doutníků a užití jednotlivých frakcí tabákových částic k jejich výrobě, příp. jejich oddělení k výrobě jiných produktů:

„Pojem ‚trhaná tabáková náplň‘ je odvozen od obecně užívané, tradiční technologie zpracování tabákových směsí do tzv. ‚Short Fillerů‘ neboli ‚suchých‘ doutníků, obsahujících ‚krátkou‘ tabákovou náplň. Mezi tzv. ‚suché‘ doutníky patří zpravidla levnější druhy doutníků, obsahující trhanou tabákovou náplň (v některých případech tvořenou různými druhy různých tabákových odrůd), o nižší vlhkosti než u klasických doutníků typu ‚Long Filler‘. Většina doutníků typu ‚Short Filler‘ používá pro materiál krycího listu rekonstituovanou tabákovou fólii. Zavedená technologie výroby ‚trhané tabákové náplně‘, používaná klasickými výrobci doutníků typu ‚Short Filler‘, spočívá ve speciální mechanické úpravě předpřipravených tabákových listů. Tabákové listy jsou po procesu opakovaného sušení, zrání a fermentaci na potřebnou požadovanou úroveň následně zcela vyžilovány (zbaveny řapíku a hlavní žíly) a poté mechanicky upraveny na příslušnou požadovanou velikost tím způsobem, že se vyžilované části profermentovaných tabákových listů protlačují přes speciální kruhová síta. Protlačením takto upravených tabákových listů (tzn. jejich nadrcením, resp. natrháním) vzniká výsledný produkt - ‚trhaná tabáková náplň‘. Jednotlivé vločky (částice) takto upravené tabákové laminy mají převážně délku (největší rozměr) mezi cca 5 mm až 20 mm. Při finální úpravě tabákové laminy na požadovanou velikost se při výrobě trhané tabákové náplně nepoužívá řezání nebo sekání. Pojem ‚trhání tabákových listů‘ není totožný s pojmem ‚odstraňování žilnatiny z tabákových listů‘. Jsou-li naplněna i další související ustanovení zákona o spotřebních daních, je proces trhání tabákových listů výrobou (součástí výrobního procesu) tabákových výrobků ve smyslu ustanovení § 3 písm. f) zákona o spotřebních daních. Pojem ‚drcená tabáková směs‘, který je také používán v odborné literatuře, je ekvivalentem pojmu ‚trhaná tabáková náplň‘ (pojem je odvozen od výše uvedené technologie výroby trhané tabákové náplně, která je protlačována – a tím ‚drcena‘). Náplň předmětných tabákových výrobků SUPER SORT je tvořena plošnými nepravidelnými zlomky tabákových listů, obsahuje rovněž podlouhlé částice

(úlomky žil a řapíků, žíly se zbytky laminy), ojediněle části tabákových listů a distribucí velikosti částic odpovídá tabákovému zbytku (odpadu). Tabákovým odpadem se dle § 11 odst. 7 zákona o spotřebních daních rozumí zbytky z tabákových listů a zbytky vzniklé při zpracování a výrobě tabákových výrobků. Tabákový odpad (zbytek) je odpad (zbytek), vzniklý při manipulaci s tabákovými listy nebo z výroby tabákových výrobků (např. lodyhy, řapíky, odřezky, zlomky, prach apod.). Při zpracování (vyžilování) tabáku se získávají velkoplošné části listu (strips nebo laminy), které se separují od žil několikanásobným mechanickým odtrháváním částí listů. Při procesu vyžilování další manipulací vznikají kromě strips nebo laminy i tabákové zbytky, které se od strips nebo laminy separují pomocí sít o různé velikosti ok. Konečným výsledkem tohoto technologického po-stupu jsou tedy strips (laminy), stem (žíly), by-products (vedlejší produkty), nesprávně překládané jako tabákový odpad (tobacco refuse) a offal (odpad).

Strips (laminy) jsou velkoplošné části listů velikosti zpravidla 12,7 mm a větší. K nim se přidávají částice o velikosti zpravidla 6,35 mm až 12,7 mm v množství do 5 %.

Stem (žíly) bez úpravy nejsou použitelné ke kouření, proto se dále zpracovávají.

By-products (vedlejší produkty) jsou úlomky, zlomky až prach, které propadnou sítím o velikosti 12,7 mm (1/2 palce). Ty se dále prosévají na sítích s různou velikostí ok a to 6,35 mm (1/4 palce), 1,59 mm (1/16 palce) a 0,8 mm. Výsledným produktem jsou různě velké frakce:

- Frakce částic velikosti od 6,35 mm – 12,7 mm se vrací do strips
- Frakce částic velikosti od 1,59 mm – 6,35 mm se nazývá scrap (částičky, úlomky)
- Frakce částic velikosti od 0,8 mm – 1,59 mm se nazývá fines (nejjemnější částice, zlomky)
- Frakce částic velikosti menších jak 0,8 mm se nazývá dust (prach).

Scrap (částičky, úlomky) – kvalitní tabák, který je vhodný ke kouření.

Fines (nejjemnější částice, zlomky) a dust (prach) získané při prosévání se používají k výrobě tabákové folie (rekonstituovaného tabáku), popřípadě je lze použít k jiné výrobě mimo tabákový průmysl. Blíže viz opět výše uvedený odkaz na internetové stránky celní správy.

Na základě výše uvedeného lze považovat zlomky tabákových listů s rozměrem menším než 6,35 mm při splnění dalších kritérií za tabákový zbytek (odpad) dle ustanovení § 101 odst. 3 písm. c) bod 2. zákona o spotřebních daních, resp. ustanovení § 101 odst. 7 téhož právního předpisu.“

Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Úkolem soudu je tedy kontrola zákonnosti

rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Soudu nepřísluší, aby správní orgán nahradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu (k tomu srov. např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2007 č.j. 7 As 78/2005-62, www.nssoud.cz).

Výklad neurčitého právního pojmu *trhaná tabáková náplň* provedl žalovaný plně v souladu s účelem a smyslem předmětné zákonné úpravy, jak byla soudem vyložena shora. Při popisu výroby doutníků odlišil náplň doutníků jasně od tabákového odpadu, jak je zákonem definován, přičemž jeho úvahy jsou jasné, přezkoumatelné a nevykazují žádné známky svévole, navíc za situace, kdy totožnou úvahu celní správa zveřejnila na svých internetových stránkách již v r. 2011, tzn. když celní orgány již v r. 2011 tímto způsobem pojem *trhaná tabáková náplň* veřejně vyložily (viz <http://www.celnisprava.cz/cz/vyhlasky/Stranky/zadost-o-informaci-dorucena-grc-dne-30-08-2011-doplneni-povinnych-udaju-doruceno-na-zakla-de-vyzvy-dne-27-9-2011-odpoved-o.aspx>).

Žalovaný tak vyložil neurčitý právní pojem *trhaná tabáková náplň* užitý v § 101 odst. 3 písm. b) bodě 2. ZSD v souladu se všemi požadavky, které na něj v takovém případě právní předpisy i soudní praxe kladou.

Proto krajský soud neshledal důvodným ani žalobní bod 2).

Krajský soud zdůrazňuje, že dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že předmětný výrobek neobsahuje *trhanou tabákovou náplň* ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) bodě 2. ZSD, což již samo o sobě vylučuje podřazení předmětného výrobku pod pojem *doutník*, jak je užit v § 101 ZSD.

K.

Krajský soud právě vyložil účel a smysl právní úpravy definující doutníky pro účely spotřební daně. Opakuje, že tímto účelem bylo odlišit náplň doutníků od tabákového odpadu tak, aby náplň doutníků z těchto výrobků m.j. nevypadávala.

Namítá-li přitom žalobce žalobním bodem 7), že závěr o tom, že náplň z výrobku vypadává, příp. ulpívá v ústech, představuje subjektivní posouzení hodnotitele, krajský soud jeho názor nesdílí.

Vypadávání či nevypadávání tabákové náplně z doutníku je kategorií čistě objektivní – náplň buď z výrobku vypadává či nikoli. Co je na hodnocení této skutečnosti subjektivního, není krajskému soudu zřejmé, a žalobce to ani v žalobě nepopisuje.

Přitom žalobce závěr o tom, že náplň z výrobku vypadává, nikdy nezpochybnil, naopak z fotodokumentace výrobku, která je přílohou posudku CTL, je toto vypadávání evidentní:

Je přitom obecně známo, že průměrný kuřák doutníku od doutníku neočekává, že se mu bude jeho náplň sypat/drolit do úst, naopak očekává vjem zprostředkovaný toliko nasátím tabákového kouře do dutiny ústní.

Nelze jistě vyloučit, že existují kuřáci nyní posuzovaných výrobků, kteří si v pocitu tabákové náplně, která jim do úst vypadla či tam i ulpěla, libují a tento pocit si i vychutnávají. Takové kuřáky však nelze považovat za běžné (průměrné) kuřáky doutníků – běžní (průměrní) kuřáci doutníků totiž očekávají od doutníků právě vjem zprostředkovaný toliko nasátím tabákového kouře do dutiny ústní.

Pokud žalobce navrhuje, aby co do zákonné hypotézy „očekávání běžného spotřebitele“ soud předložil ust. § 101 odst. 3 písm. b) ZSD podle čl. 95 odst. 2 Ústavy k testu ústavnosti [žalobní bod 8]), podepsaný soud nezastává názor, že by uvedené ustanovení bylo v rozporu s ústavně zaručenými právy.

Dle čl. 2 odst. 2 LZPS státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

Obdobně, podle čl. 4 odst. 1 LZPS povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

Podle čl. 11 odst. 1, 5 LZPS každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje. Daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.

V nyní posuzovaném případě není sporu, že celní orgány jsou orgány povolanými rozhodovat ve věcech spotřebních daní, kdy při této činnosti postupují m.j. podle ZSD.

Spornou otázkou by mohlo být, zda lze výkladem § 101 odst. 3 písm. b) ZSD řádně definovat okruh případů, na které toto ustanovení dopadá, jakož i meze tohoto okruhu. Jak bylo podrobně rozebráno výše, takové případy a meze lze běžnými výkladovými metodami určit.

Proto krajský soud dospívá k závěru, že ust. § 101 odst. 3 písm. b) ZSD není s čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 ani s čl. 11 odst. 1, 5 LZPS v rozporu.

L.

Pokud žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl, že předmětné výrobky se nekouří jako doutník [žalobní bod 9)], zjevně chtěl podtrhnout závěr, že tyto výrobky nenaplní očekávání běžného (průměrného) kuřáka doutníků. Tento závěr však kromě totožné, dále již nerozvinuté, věty obsažené v posudku CTL, není podložen žádnou, byť sebemenší, úvahou.

Není tak zřejmé, jak se má předmětný výrobek kouřit jinak, než se kouří doutník, resp. proč se nemůže kouřit tak, jak se kouří doutník.

Tímto nepodepřeným lakonickým konstatováním zatížil žalovaný svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Proto soud i zde zkoumal, zda toto pochybení žalovaného mělo vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

I zde dospěl krajský soud k závěru, že s ohledem na to, že na základě jiných úvah a závěrů již bylo vyloučeno, aby byly předmětné výrobky posouzeny jako doutníky ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) bodu 2. ZSD, nemá tato vada na zákonnost napadených rozhodnutí jako takových žádný vliv.

Argumentuje-li žalobce k tomuto závěru, že předmětné výrobky lze kouřit bez jakýchkoli úprav, ani to z nich nečiní doutníky, neboť – jak bylo výše podrobně rozebráno – podřazení předmětných výrobků pod pojem doutník ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) ZSD již bylo z jiných důvodů vyloučeno.

Žalobní bod 9) proto shledal krajský soud nedůvodným.

M.

Žalobními body 11) – 12) konečně žalobce brojí proti skutečnosti, že předmětné výrobky nebyly podřazeny pod pojem doutník, ačkoli tak byly tytéž výrobky označeny polskou celní závaznou informací ze dne 24.5.2013 zn. PL-WIT-2013-00939 a obdobné výrobky ZERA dokonce i tuzemským daňovým rozhodnutím Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 5.12.2013 č.j. 63451-6/2013-520000-11.

Nelze ovšem přehlédnout ani, že žalovaný argumentuje i tím, že již v r. 2011 celní správa zveřejnila na svých internetových stránkách výklad pojmu *trhaná tabáková náplň* (viz <http://www.celnisprava.cz/cz/vyhlasaky/Stranky/zadost-o-informaci-dorucena-grc-dne-30-08-2011-doplneni-povinnych-udaju-doruceno-na-zaklade-vyzvy-dne-27-9-2011-odpoved-o.aspx>).

Je tak možné konstatovat, že žalobce se v době rozhodování celních orgánů v nyní přezkoumávaných věcech, nacházel v právně nejasné situaci. Nicméně byl aprobován závěr, že předmětné výrobky byly daňovými orgány posouzeny v souladu se zákonem. Naopak, rezignace správců daně na správné zařazení předmětných výrobků do příslušné kategorie by byla v rozporu se zákonem, byť pro články řetězce distribujícího předmětné výrobky příznivá, a tedy do jejich práv nezasahující. Žalobce by mohl dosáhnout povolení k provozování daňového skladu, pokud by se

na základě postupů veřejné správy vůči němu mohl legitimně domnívat, že předmětné výrobky mají být podřazeny pod pojem *doutník* ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) bodu 2. ZSD. Tedy i nezákonně benevolentní praxe správních orgánů v něm mohla za určitých okolností vytvořit legitimní očekávání, že v jeho případě bude provozování daňového skladu s předmětnými výrobky jako doutníky povoleno.

Jak vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1.7.2009 č.j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz), správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi. Rozšířený senát tak připustil, že podle okolností takovou správní praxí může být i praxe jsoucí v rozporu s objektivním právem (srov. zejm. body 77, 80 a 81 citovaného usnesení). Na jeho rozhodnutí navázal rozsudek ze dne 24.2.2010 č.j. 6 Ads 88/2006-159, v jehož bodě 42 se uvádí: „(...) *princip ochrany oprávněné důvěry je zakotven v hierarchicky totožném zdroji, jako princip legality. Pokud jde o princip legality, který se zvláště dotýká činnosti státu v podobě státní správy, neboť ta je na základě čl. 2 odst. 3 Ústavy právem definována jako činnost podzákonná a nařizovací, i ten pramení z normy ústavní síly - jistým paradoxem je, že princip právního státu v tomto případě vykazuje známky janusovské dvojí tváře, neboť čerpá svou podstatu ze dvou zdrojnic, dvou potenciálně protichůdných odvozených principů, principu právní jistoty na straně jedné a principu legality na straně druhé. Je zřejmé, že v posuzovaném případě jde právě o tento střet, který nemůže být řešen prostým upřednostněním jednoho principu před druhým - to by odporovalo jejich rovnému hierarchickému (či lépe hodnotovému) postavení. Jde v zásadě o principy rovnocenné. Východiskem jejich poměrování tedy musí být konkrétní individuální případ a vážení jednotlivých zájmů a hodnot. Protože si ani princip legality, ani princip ochrany oprávněné důvěry nemohou nárokovat generelně pro sebe přednost, je v tomto vztahu ze své podstaty princip ochrany oprávněné důvěry korektivem principu legality, přičemž zároveň princip legality stanoví zpětně principu ochrany oprávněné důvěry jisté hranice.*“

V případě žalobce ovšem hovoří proti tomu, aby byla přiznána priorita ochrany jeho právní pozice před požadavkem dosažení objektivní legality, skutečnost, že v řízení nebylo prokázáno a žalobce ani netvrdil, že by správní praxe jsoucí v rozporu se zákonem byla všeobecná a převládající. Naopak, lze nanejvýš hovořit o tápání správců daně a hledání adekvátního řešení. Navíc žalobce nebyl ani v rovině skutkové v takové pozici, aby mohl mít za to, že předmětné výrobky mají skutečně takové vlastnosti, že je lze považovat za doutníky i po novelizačních zásazích evropských i tuzemských orgánů do definice doutníku, jak byly provedeny v r. 2011 (a jejichž účelem, jak uvedeno výše, bylo právě odlišit od doutníků výrobky podobně vypadající, ale plněné tabákovým odpadem). Vlastnosti předmětných výrobků musel sám vnímat přinejmenším jako hraniční, tj. takové, že za určitých okolností mohou a nemusejí být považovány právě za doutník. Pokud tedy zastával názor, že se jedná o doutníky i podle definice doutníků zavedené v r. 2011, činil tak za situace, kdy si mohl a měl být vědom toho, že jeho názor je sporný a neopírá se o natolik jednotnou a nepochybnou praxi správních orgánů, aby se na ni

jako na signál toho, co je legální, mohl rozumně spolehnout, navíc za situace, kdy již od r. 2011 celní správa na svých internetových stránkách prezentuje výklad, podle něhož vlastnosti předmětných výrobků definici doutníku nenaplní.

Uvedená kombinace faktorů proto vede soud k závěru, že v případě žalobce převažuje zájem na dosažení objektivní legality, tedy toho, aby za doutníky ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) ZSD byly považovány jen ty výrobky, které požadavky zákonné definice obsažené v tomto ustanovení naplní, před zájmem na ochraně žalobcovy právní pozice. Jeho očekávání, že předmětné výrobky budou posouzeny jako doutníky, nebylo v rozhodné době natolik silně opřeno o legitimní důvody, aby mu musel ustoupit požadavek legality při výkonu veřejné správy.

N.

Žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě dne 13. října 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu